

MÁSİK TIVADAR

Epifánia néni

Bobcicának kevés olyan kellemetlen rokona volt, mint a városban élő nénikéje, Epifánia. Bobcica nem is igazán kedvelte őt, hisz a néni csupa cicoma, csupa máz és csupa fellengzősség volt. Szerencsére évente mindössze három alkalommal látogatta meg hősünket: az új év első napján lencsét enni, farsang idején fánkot magába tömni és a saját születésnapján tortát falatozni. Utóbbival okozta a legtöbb bosszúságot és fejtörést Bobcicának, Epifánia ugyanis nem csupán életkorát titkolta, de születésének pontos dátumát is. Egyik évben még az is megesett, hogy kétszer jelentette be születésnapját látogatását. Ennek apropóján pedig júniusban bodzatortát, októberben körtés pitét rendelt Bobcicától.

Vízitjei alkalmával sohasem mulasztotta el, hogy eldicsekedjen ikerfiával: az egyik folyammérnök volt a sivatagban, a másik pedig csillagászként dolgozott egy csillagvizsgálóban, valahol az Alpokban. És persze nem maradhatott el az sem, hogy megjegyzéseket tegyen Bobcica munkájára, mert bármennyire is szerette a lencsét, a fánkot meg a születésnapján limonádét és tortát, azért mégiscsak felettébb furcsállta Bobcica életmódját és növények iránti rajongását. Természetesen Hölgybogárról is megvolt a véleménye. Kritizálta hajviseletét, ruháit. Kifogásolta szemszínét és modorát. Továbbá úgy találta, hogy Hölgybogár túl sokat olvas. Hölgybogár viszont már az első találkozásukat követően úgy találta, hogy soha többé nem szeretne egy légtérben tartózkodni Epifánia nénivel. Egy szó, mint száz, a néni igazán kellemetlen vendég volt, aki már jó előre gyomorbántalmakat okozott Bobcicának. Nem is csoda tehát, ha

Epifánia rövid látogatásai után, amikor a vonat elrobogott vele a város felé, az egész utca egy emberként könnyebült meg.

Soha nem történt meg eddig, hogy a néni kihagyott volna egy ünnepi lakomát, emiatt is kezdte furcsállni Hölgybogár, hogy bár már közeledett farsang farka, még semmi hír sem érkezett szomszédja nénikéjéről. Ez a bizonytalanság pedig, mondanunk sem kell, meglehetősen rossz hatással volt Bobcica kedélyállapotára. Bár a csigapostás minden nap elrobogott piros motorján a 7-es számú ház előtt, ahol hősünk lakott, sokáig nem akadt kézbesítenivalója, mígnem egy nap...

...egy nap a csigapostás jókorát fékezett Bobcica háza előtt, és egy kék borítékot csúsztatott a borostyánnal benőtt, tavasztól késő nyárig madárházként is funkcionáló postaládába. Bobcica ezt látva gyors léptekkel indult a küldeményért, amit remegő kézzel vett magához, de csak egy jó erős mentatea elfogyasztása után mert felbontani. A borítékban egy táviratot talált:

Boloványéra mentem STOP Látogatás elhalasztva STOP Epifánia néni
STOP

Bobcica a piacon, a vásárban vagy a vonaton már többször hallott olyan beszélgetést, amelyben valaki megemlítette, hogy a betegek boloványéra mennek. Mivel azonban ő soha nem volt beteg, mindez nem foglalkoztatta különösebben. Egyszerűen kialakult az a meggyőződése, hogy a Boloványe nem más, mint egy olyan csodás, tiszta hegyi levegőjű falu, ahol fehér papucsos és köpenyes doktorok és nővérek gondoskodnak a lábfájós vagy műtét után lábadozó páciensekről. Ahol hóforrások táplálta gyógymedencékben áztatják isiászos tagjaikat idősödő tanárok és gyári munkások. Maga elé képzelte, ahogyan Epifánia néni kezében krokodilbőr táskájával kilép a Hegyivonatból. Az állomás épületén öles betűkkel hirdeti a felirat:

BOLOVÁNYE – EGÉSZSÉGFALU

Ugyan a távirat hatására Bobcica igencsak megkönnyebbült, de hamarosan eluralkodott rajta a sajnálat. Mert bizony teljes szívéből sajnálni kezdte az orvosokat, ápolókat és gyógytornászokat, akik nem tudhatták, hogy Epifánia néni milyen lekvárral szereti legjobban a farsangi fánkot.